

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 1. prosenca 1892.

List I.

Ljubljančanje, Slovenci, čujte. V novem letu dan Gospodov posvečujte!

Vedno bolj se opazuje, kako propada splošnja nrvnost ter čednost in spodobnost, posebno po večjih mestih. To vzbuja resni strah. Rastoča „surovost“ velikih množic prebivalstva je predmet, o katerem se mnogo govori in zbuja se klic, da naj se kazni poojstré; opušča se pa preiskovanje kaj da je pravi vzrok te prikazni, namreč, pešanje vere v Boga in s tem zguba vere.

Vera in bogočastje sta stebra nrvnosti, brez vere resnično ni nič poštenega in zares dobrega. Človek brez vere je kakor ladija brez sidra; nestanovitno blodi po morji življenja, voznja te ladije je blodenje. Človek, ki je zgubil vero v Boga, ne pozna tudi strahu božjega, nima nič občutka za odgovornost, umori glas vesti, ter se dá voditi le slabim nagibom, ne pa pravilom in načelom. Vzrok njegovega delovanja je lakomnost, sebičnost in ljubezen do samega sebe, njegov cilj je, streči strastim. Ker se človeku brez vere in bogočastja pogrša vsak višji dušni občutek, zato je sposoben za vsaktere hudobije ter se ne ustraši najhujšega zločina, če se zanaša, da se bo odtegnil hudim nasledkom.

Vera pa se ohrani, kakor uči skušnja, z vestnim posvečevanjem nedelje; kjer se opušča praznovanje nedelje, navadno v enaki meri hira vera, in z vero nrvnost ter čednost in spodobnost. Redka je izjema, da luč vere ni popolnoma ugasnila, ako se je leto in desetletja opuščalo praznovanje in posvečevanje nedelj, posebna božja milost je, če oskrunjevalec nedelje ne zgubi vere v Boga in se popolnoma ne pogrzne v brezno nevére in grudomolstva (materializma), česar bog je zgoli časna sreča. Posve-

čevanje ali pa skrunitev nedelj in praznikov ima namreč velik vpljiv na očitno nrvnost občinstva.

Naš čas, pravi po pravici eden katoliških listov, je dokaz za resnico te terditve. Ne obrekujemo našega časa, če mu očitamo, da nosi na čelu Kajnovu znamenje nedeljskega oskrunjevanja. Ne le mesta prezirajo praznovanje nedelj, temveč tudi po deželi jela so se privajati dela v dan Gospodov. Duhovni po deželi vejo o tem dovolj povedati. Celo očitne božje šibe ne zavernejo več zapeljanega ljudstva k dolžnosti in pokorščini v tej zadevi. Ni redko, da ravno kako nedeljo delajo po tovarnah, nakladajo težke vozove kramarji, ki se pripravljajo na kak sejim: še večkrat pa o sobotah ali predpraznikih, da drugi dan skrunijo nedeljo in praznik.

Mnogi oskrunjujejo nedelje z nekako hudobnostjo. Resnica, da se ne opazuje božja zapoved: „Posvečuj praznik“ se ne da tajiti in hudi nasledki v škodo vere in nrvnosti niso zaostali. Prederzna zavedna nevera, preklinjanje zoper Boga in vse, kar je sveto, zasramovanje tega, kar je dragoceno in častljivo kristjanu, ki v Boga veruje, postalo je dosedaj v nezaslišani meri obilno. Hudobija človeška meni, da more nasprotovati Božji pravičnosti; kaj pa so nasledki? Koče revežev kakor tudi palače bogatinov so omadežane od greha; umor samega sebe postal je po velikih mestih skoro nekaj vsakdanjega; stari in mladi, mladost kakor tudi življenja siti starček se pogrzeva v to strašno žrelo. Razkošnost, zapravljanje, življenje v šumu in hrupu, če le mogoče na tuje stroške, z denarjem tujih ljudi, in če se več ne da, konča kroglja življenje!

Tako in še veliko huje, kar nam ne kaže tukaj dopovedovati, piše „Märkisches Kirchenbl

o Berlinu. Po dolgi versti tacih ostudnosti, še posebej pri mladini, pravi dalje: In pravičnost in zvestoba? Nikoli se ni hujše z njima ravnalo ko dandanes. Sleprija in goljufija ostrupile sta kupčijo in trgovino... Vendar nočemo nadalje popisovati žalostne spačenosti našega časa.

Nočemo tukaj nikakor tajiti, pravi še dalje, da je mnogo takih, kateri, čeprav ne tajé ravno popisanega stanja, hočejo vendar le tajiti notranjo neogibno zvezo med oskrunjevanjem nedelje in ono nravno gnjilobo, onim moraličnim propadom. In vendar v resnici obstoji ta zveza ter se more tudi dokazati (to namreč, da za oskrunjevanjem nedelj in praznikov prihajajo tiste pregrehe in spačenosti). Gotovo ima to največji vpliv na čednost in vérnost, če imé človek vedno pred očmi svojo osodo, svoj cilj in konec, ali se vsaj večkrat v resnici tega spominja. „Respice finem!“ „Glej na konec!“ Tako kliče nam naravna in nebeška modrost. Podoba vsega našega življenja je zastavljena na to, kakošno prepričanje imamo o cilju in koncu človekovem. V vseh rečeh vzame naj se si ono koristno reč za vodilo, za katero je vstvarjen in določen. Njegova naloga je in ostane tu na zemlji, prizadevati se za svoj večni cilj.

(Konec nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Posnetek skupnega pastirskega lista na Dunaju mesca novembra zbranih nadškofov in škofov.

(Konec.)

V.

Škofje proti koncu svojih nauk do vernikov zaterjujejo, kaj da je še posebno silo potrebno, da se viri nezadovoljnosti in revščine pri delavcih zamašé. To je potrebno, pravijo, da kerščanstvo, živo kerščansko mišljenje in djanje prešinja tudi tiste, ki delo dajejo, delodajavce. Le tako živo kerščanstvo odvrča lakomnost pri delodajavcih, da revščine bližnjega ne obračajo v svoje lastno obogatjenje itd. Vse se mora potem delati na to, da se v dušo kerščanskega ljudstva povernejo kerščanske misli, kerščanska vera in kerščansko upanje; v dušo delodajavčevu pa naj se k njegovemu kapitalu pridruži vse dražji kapital kerščanske ljubezni do bližnjega.

Poslednjič svoje prelepo pisanje škofje sklepajo tako-le:

* * *

Kako bi pa mogli, preljubljeni v Gospodu! svoj opomin končati, ne da bi še enkrat vaš pogled obrnili na onega, ki nam je dal k temu tako krasna navodila! Leto za letom smo priče, kako se vlivajo z njegovega sedeža potoki luči in modrosti in kako podajajo za vse človeške razmere dobra zdravila in prava pota, vse to pa v najkrasnejših okrožnicah, katerim tudi nasprotniki sv. cerkve ne morejo odreči svojega priznanja. Saj sveti Oče nadaljujejo

trojno službo Boga-človeka, katero je On opravljal, ko je živel na zemlji; učé nas nezmotljivo besedo Jezusa Kristusa, ki nas varuje laži in zmote; vladajo nas z oblastjo Jezusa Kristusa, brez njih bi bili čeda brez pastirja, država brez vladarja; oni so najvišji duhovni pastir, ter spolnjujejo za celi širni svet besede Gospodove: „Kakor je Oče mene poslal, tako tudi jaz vas pošlém“,*) spolnjujejo jih s pošiljanjem škofov, ki s svoje strani zopet obnavljajo in razmnožujejo duhovščino; oni družijo konečno vernike v cerkev, zidano na skalo, okoli katere viharji časov sicer divjajo, a je ne omajejo. Smemo li biti nehvaležni namenom božje previdnosti, ki nam je dala v sv. Očetu poroka za vse dobrote sv. vere? Ali smemo biti vnémarni glede kake stvari, ki nje zadeva? Ne, preljubljeni v Gospodu! ne da bi hoteli zaznamovati pota, po katerih naj se to zgodi, moramo želeti in tirjati, kar vedno želé in tirjajo vsi pravi katoličani celega sveta, škofje, duhovni in lajiki: prostost najvišjega pastirja sv. cerkve pri izvrševanju njegove svete službe in zatorej njegovo polno in pravo neodvisnost od vsake druge svetne oblasti. To tirjajo katoličani v imenu svete cerkve, ki je razširjena po celim svetu in ne more biti nikomur podložna; v imenu božje resnice, ki mora neovirano izlivati svojo svetlobo na vse strani; v imenu duhovne vlade Jezusa Kristusa, ki se mora kazati v njegovem namestniku po celim katoliškem svetu prosta in neovirana. Kako opravičena pa je ta zahteva in kako po pravici se vznemirja katoliški svet zaradi sedanjega stanja, to so dokazali zadnji dogodki meseca oktobra tega leta. Ali se more žalostno stanje, v katerem se sv. Oče nahajajo, pokazati še jasneje, kot s tem, da je celo prost pristop k njim odvisen od obnašanja kerdela brezvernih nemirnežev, ali pa od migljeja skrivne, cerkvi sovražne družbe, in da se more vzeti sv. Očetu celo tolažba, sprejemati poklanjanja svojih otrók, izražene mu pred njegovim prestolom?

Zato, preljubljeni v Gospodu! ne bomo nehali ozirati se zaupno in v ponižni molitvi k božji previdnosti, da se koristi svetnih kraljestev kmalu v soglasje spravijo z najvišimi koristini božjega kraljestva na zemlji; a med tem bomo tudi nadalje ostali zvesti vzvišenemu nadpastirju na stolu sv. Petra z najudanejšo ljubeznijo in zvestobo ter mu bodemo zraven svoje molitve tudi nadalje pokladali pred noge darove svoje otroške ljubezni, da mu olajšamo skerbi za vladanje cerkve. Teh darov prosimo za sv. Očeta zlasti sedaj, ko nimajo na razpolago nobenih družih časnih sredstev, kot darove ljubezni svojih vernikov, in mi zaupamo v avstrijske katoličane, da v ljubezni in darežljivosti ne bodo zaostajali za nobeno drugo katoliško deželo. Ob enem hočemo se pa že sedaj v duhu pripravljati, da bomo njihovo škofovsko petdesetletnico l. 1893 dostojno praznovali s celim katoliškim svetom.

Ko se pa spominjamo večnega kraljestva Jezusa Kristusa, v katero nas je pripeljal sv. Duh po sv. kerstu, nečemo pozabiti zemeljskega cesarstva, čegar podložni in državljani smo. Živimo v resnem času in velike nevarnosti preté pokoju in miru sveta. Močna bramba mirú je naša draga Avstrija, toda njena moč sloni na edinosti njenih narodov. Imamo

*) Jan. 20, 21.

pa zastavo, ki zbira okoli sebe vse narode velike Avstrije, zastavo katoliške cerkve, ob jednem zastavo naše presvetle cesarske hiše, in našega preljubljenega cesarja. Pod tem slavnim praporom, ki je zaterl svoj čas divjo pagansko ločitev in medsebojno sovraštvo ter je zjedinił narode v kerščanski omikanosti, zberite se torej vsi za čast in moč Avstrije ter ostanite krepki po moči katoliške vere in katoliške ljubezni in stanovitni v neomagljivi zvestobi proti cesarju in državi.

„Preljubljeni,“ tako sklenemo z besedami apostola, „zato vedno molimo za vas, da bi vas naš Bog vredne storil svojega poklica, in dopolnil vse njemu dopadljivo dobro in delo vere v moči. On sam pa, naš gospod Jezus Kristus in Bog in naš oče, ki nas je ljubil in je dal večno tolažbo in dobro upanje v milosti, naj spodbuja vaša serca, ter naj jih ukrepi v vsakem dobrem dejanju in govorjenju. Sicer pa, bratje molite za nas, da bi se beseda božja razširjala in povelečevala.“ Amen.

Dano na Dunaju v god sv. škofa in spoznovalca Martina, dné 11. novembra 1891.

Sledijo podpisi avstrijskih nadškofov in škofov.

Ljubljana. (V prid umerlim duhovnom.) Ni davno tega, ko je „Danica“ prinesla budilo gosp. profesorja Jan. Repič-a, da naj bi se ustanovila družba, ktera bi ljubezen skazovala umerlim duhovnom, ter zanje molila itd. Pisal je, ako dobí kacic 100 oséb, ki bi se strinjale z njegovimi mislimi, da bode to stvar dalje obravnaval. Kakor preblagi gospod profesor piše v verlem „St. Norbertus Blatt-u“ št. 26. 25. decembra, ta stvar veselo napreduje. Pravi namreč:

„S posebnim veseljem vsim tistim, ki so se oglasili za novo družbo v prid umerlih duhovnov, naznanujem, da v začetku doželjeno število deležnikov je že daleč preseženo, ker ne manj kot 690 deležnikov mi je dozdej naznanjenih. Ker je večina deležnikov iz moje drage domovine, sem torej zadevno prošnjo za višje cerkveno poterdilo 17. decembra poslal visokočastitljivemu knezoškofijstvu v Ljubljano. Družba tedaj, ako je Božja volja, se bode ustanovila.

Ob enem pa me mika ljubim čitateljem in čitateljicam naznaniti nektare stavke iz pisem, ktera so mi o tej reči došla. Iz tega bodo gotovo v svoje posebno veselje sprevideli, kako globoko v serce je našemu narodu vkoreninjena ljubezen in spoštljivost do častitljivega duhovskega stanú.

Tako na primér je neka deležnica v Ljubljani odličnemu gospodu čisto iz lastnega nagiba prinesla zapisnik 149 enakomislečih oséb, in to s posebno zanimivim pristavkom, da vsi že zdaj molijo v namen družbe, ki se bo ustanovila.

Neka gospodičinja piše: Jaz sem si štela v dolžnost, vsak dan v molitvah se spominjati umerlih duhovnov, in tudi sem želela, da bi vsi kristjani tako delali; ako se to, žali, ni povsem godilo, je utegnil vzrok le v tem biti, da dobre duše sploh se zavedale niso, da bi molile za duhovne.

V nekem pismu je rečeno: Veliko veselje bode zame, pristopiti k družbi, ki ste jo sprožili.

V nekem pisanju je stavek: Z vdanostjo Vam naznanjam, da sem bral popis v „St. Norbert-Blattu,“ brez ktereга ne morem več biti, in prav rad hočem pristopiti; tudi bom ljubega Boga prosil, da se jih pridruži veliko, prav veliko.

Zopet drug dopis se glasi: Naj Vam tu smem poslati 33 imén enakomislečih prijateljic, ki so se radovoljno in z veseljem zavezale, vsak dan v molitvah umerlih duhovnov se spominjati.

V enem pismu so te-le besede: Kot zvesta čitateljica „St. Norbertovega lista,“ nikakor nisem prezerla Vaših člankov, kteri skorej vsi mérijo na to, da se množi ljubezen in spoštovanje do naših mašnikov, in ker ste Vi sprožili lepo misel, ustanoviti molitveno družbo za ranjce duhovne; torej prosim, vzemite tudi mene v število tistih, ki se radi zavežejo to opravljati.

Iz lista neke gospé: Z veliko zanimivostjo sem brala Vaše vabilo in naznanjam, da naslednje osebe želé k molitveni družbi pristopiti... Ako za Vašo prelepo družbo dobim še več družih znanih, jih hočem pa zopet Vam poslati.

Zelo razveselile so me naslednje besede: Vaš nasvèt vstreza mojim najpriserčnišim željam, ker tudi jest že veliko let molim za ranjce mašnike in nikoli duhovna ne srečam na poti brez vzdihva v nebesa, naj bi mu ljubi Bog dodelil moč in milost, da bi zamogel zvesto spolnovati dolžnosti v svojem težkem poklicu. Nanagloma umerle vselej dam zapisati v Gornje-doblinsko sv. mašno zavezo.

Neki gospod piše: V lepem listu Norbertovem sem bral tudi Vaš članek in sem se ga zelo razveselil. Vi prav meni iz serca govorite. Kdo bi Vam kaj tacega rad ne spolnil? Sej duhovni so se tako rekoč žertvovali svojemu bližnjemu; molitev zanje je tedaj vsakemu kristjanu samo po sebi jasna dolžnost. S celim srcem pristopim k družbi.

V pismu iz tujega berem: Vesel in ginjen sem bral Vaš spis; pristopim tedaj in želim, da bi ljubi Bog trud blagoslovil z dobrim vspehom. Za vse, kar sem, se imam zahvaliti svojim blagodušnim umerlim duhovskim dobrotnikom in po njih svojim svetnim podpiravcem. Živim sicer na tujem; vender prosim sprejmite me kot deležnika.

Eden deležnikov piše: Sej gotovo je pobožna misel, ako moreš en dél dolga tistim plačati, ki so nam bili v življenju toliki dobrotniki in so nam posredovali za toliko milosti.

Neki gospod pravi: Na Vaše povabilo se počestim Vam naznaniti, da sem povsem enih misli z Vašimi nameni in od danes zanaprej sem s svojo družino pričel v molitvi umerlih mašnikov se spominjati. Ni dvomiti, da Vaše hvale vredno početje bode povsod sprejeto z gorečo pohvalo.

Te male cvetke iz mnogih prijaznih rok, za ktere se o tej priliki priserčno zahvaljujem, pač zadostno pričajo, da sem s skromnim vabilom zadel na prav tenko in občutljivo struno v preblagih sercih ljubih, visokospoštovanih bralcev in bralk. Preljubi Bog, sej le pri njem edinem je vspeh, naj podeli svoj blagoslov in naj srečniši vspeh temu delu, ki je začeto v Njegovo višjo čast in v tolažbo in pomoč služabnikov Njegovega svetišča!

Janez Repič.

Véda in „Rimski Katolik.“ Pod naslovom „Razsodba in prošnja.“ „Rimski Katolik“ naznanja, da lanski razpis treh filozofičnih vprašanj je dobil osmero razprav. — Nagrado 100 gld. je dobil. g. Andr. Pavlica, bogoslovec 4. leta v Gorici, zdaj kaplan v Biljah pri Gorici. Na drugem mestu sta mlada gospoda v Rimu, učenca filozofije in bogoslovja v kolegiju

„Germaniku,“ namreč: Aleš Ušeničnik iz ljublj. škofije, in Ivan Jurič, iz goriške nadškofije; dobila sta po 65 gld. — Odlikujete se tudi obravnavi gosp. Vekoslava Huterja, bogoslovca v Celovcu, pa razprava gosp. Ivana Žmalca, tudi germanika iz Rima, ki je rešil vprašanje: „V čem se razlikuje stara klasiška umetnost od kerščanske. Razun teh je g. Ivan Vitežič, slušatelj prava na graškem vseučilišču, spisal razpravo o Kantovih sintetiških razsodih, „a priori.“ —

V ravno tem zvezku dr. Mahnič zopet razpisuje nagrado 120 gld. za slovenske gg. vseučilišnike in bogoslovce. Dobi pa to nagrado tisti, ki bode najbolje rešil vprašanje: „Kaj je lepo?“ Obrok je postavljen do 1. septembra. Obsegati mora obravnavo najmanj 16 strani v velikosti, kakor je „Rimski Katolik.“

O tej priliki dr. Mahnič zopet budi slovenske rodoljube, naj še dalje blagovoljno pošiljajo denarnih pomočkov za podporo mladih pisateljev in opominja, da se ne da misliti plemenitiše, cerkvi in domovini koristniše podjetje, kot je podpiranje mladih moči, ki se hočejo kdaj posvetiti sveti stvari.

Celi adventni čas so bile ljubljanske cerkve napolnovane pri blagih „Zornicah“ in tudi sv. zakramentov so se verniki gostoma vdeleževali. O lepih božičnih praznikih pa je bilo še posebno vse polno. V Šenklavžu so o polnoči veliko opravilo imeli mlg. generalvikar, ob desetih pa prevzvišeni gospod knez in škof Milostni gosp. stoljni prošt so nekoliko bolelni in slovesnih opravil v praznikih niso mogli sami zverševati.

V prid ubožne mladine so po mnogih napravah božične veselice. Gospodičinje notranje uršulinske šole so same robo kupile in obleko same naredile za 33 ubožnih učenk zunanje šole, in jim je bila razdeljena pretekli terek. Pripomogle so tudi nekatere druge dobre roke. Naj bi se kaj storilo tudi za stanovanja starih in hromotnih ubožnih; marsikateri tožijo, da se celo po hlevih čez noč potikajo, ker stanovanja so silo draga in nimajo s čim plačevati. Mnoge starke z veliko nadležnostjo moledvajo „za kvartir — za kvartir!“ terpe pa pri tem tudi prebivalci, ker so jim taki ljudje vedno „na ušesih“ in komaj za en mesec groše skupaj spravijo, že pride drug mesec. Starim in ubožnim ljudem poskerbeti za stanovanja bi bilo pač bolj potrebno, kakor za marsikaj družega.

Bosna. (Iz nove katoliške župnije sv. Jožefa v Prjedoru.) Tebi, ljuba „Zgodnja Danica,“ katoliški cerkveni časopis, prav iskreno častitamo tudi Jugoslaveni — v slavenski Bosni. Ti si nam katolikom, bivajočim med ločenimi kristjani iztočno-gerške cerkve in mahomedci, že mnogo dobrot in milih darov naklonila in pridobila za naše preuboge cerkve in katoliške naprave. Zatoraj hvala Bogu! pa tudi tebi hvaležnost. In stoterno Bog plačaj verlim katoliškim slovenskim dobrotnikom našim! Želimo ti, ljuba Zgodnja Danica, obilnega blagoslova Božjega in pomoč Marije Device — zgodnje Danice, in veliko naročnikov in vernih čitateljev, pa obilno dobrih in izverstnih dopisov. Še tudi stoterno in tisučerno dobrega sadu in prav mnogo dobrotnikov v dobre in svete namene.

Ker si pa, mila Danica, pred malo časom, v novembru 1891, posvetila in pokazala revščino, silne potrebe nove župnije katoliške v Prjedoru, velesiro-

mašne cerkve sv. Jožefa in župnijske hiše tukaj, vernim Slovincem, našim bratom po veri, cerkvi in narodu; prejeli smo mili dar 30 gld. iz Slovenije — iz slavne biskopije ljubljanske. Hvala Bogu! In Bog stoterno plačaj dobrotnikom! Marija Devica in sv. Jožef jim obilno povernita v tem življenju, o smertni uri in v večnosti.

Božja milost, Jezus, Marija, Jožef pa še obudite in poiskrenite obilno dobrotnikov za prerevno hišo Božjo, cerkev sv. Jožefa v Prjedoru, ker je silno in istinito potrebna; potrebna v zidavi, v vsi notranji opravi. Bog bode plačnik, sv. Jožef priprošnjik!

Nekaj o odpustkih. Bere se večkrat o odpustkih ki se dobijo za toliko in toliko dni ali lét. Nekteri menijo, da to hoče reči: za toliko in toliko časa se vice prikrajšajo; pa to se ne umeva tako, temuč ozira se na pokorila, ki jih je Cerkev v starih časih nakladala spokornikom za več dni, tednov ali tudi lét. Pomen je namreč, da se opusti toliko dni ali lét pokore, kolikor časa bi po cerkvenih postavah moral pokoro delati. Koliko znaša, je le Bogú znano.

Večkrat je k odpustkom na toliko in toliko let pridjano enako število kvadragen ali 40dnevnice. Te 40dnevnice zaznamnujejo štiridesetdanski post. Odpustek 7 let in 7 kvadragen pomeni, da se odpusté časne kazni, ki bi jih po cerkvenih pravilih moral opravljati 7 let s pristavljenimi pokorili sedmerih postnih časov.

Zgodi se, da kdo z enim samim sv. obhajilom lahko dobí več odpustkov, n. pr. zarad bratovščin. Mora pa druge zapovedane za vsak odpustek posebej opraviti, n. pr. na papežev namen moliti.

Znamuje sv. Križa. Da bi verniki znamnje sv. Križa rabili bolj pogosto in z večji pobožnostjo, so papež Pij IX podelili vsim vernikom 50 dni odpustka, kolikorkrat se kateri saj resnično skesan pokriža, govoreč navadne in znane besede. Po poznejšem pisanji (od 7. aprila 1866) so ravno ta papež podelili 100 dni odpustka, kolikorkrat se to stori med pokropljenjem z blagoslovljeno vodo.

Sirota pri jaslicah.

Nimam srebra, zlatov nimam,
Da bi dal ga Tebi v dar,
Dete ljubo, Dete sveto,
Ti nebes Vladar!

Še dišečega kadila,
Jezus, Bog mogočni moj,
Serce moje ne zamore
Dati Ti necoj.

Mire drage tudi nimam,
Da bi jo poklonil Ti,
Dete šibko, Dete vbožno,
Oh, oprosti mi! —

Dam Ti pa serce goreče,
Sprejmi, Jezus moj, ga v dar,
Saj za Tebe le je vneto,
Ljubi Te vsikdár.

Gorke z njega vro molitve,
Kot kadilo Ti na čast;

Ti pa dar duha kreposti
Daj mi v vedno last!

Kar težav pa in bridkosti
Preterpelo mi serce,
Tebi zdaj jih posvečujem,
Terpel sem za té. —

Ti me čuvaj, božje Dete,
Milost svojo Ti mi daj,
Varno hodil bom, in srečno,
Prišel v sveti raj.

Križ v logu.

Povernivši v log domači
Se čez mesca kratke dni,
Našel log sem ves drugači,
Kjer samotno križ stoji.

Tje zahajal sem po leti,
Vžival tam narave kras,
Slušal zbor krilatcev peti,
Kje si cvetja žarni čas!

Odgovarja virček hladni,
Ki skakljaje v dol hiti:
Proč je krasni čas spomladni,
Jesen tužna vse mori.

Vender log, oplenjen cvetja,
Čute nove mi budiš;
Nado vzbujáš mladotletja,
Tega porok mi je križ!

Z njega spomlad večna klije,
Časov ga ne zmaje ték,
Zarja nade ž njega sije,
Je zemljanu hladni lék.

Torej, križ, tam sredi gaja,
Dvigaj se v jesenski zrak;
Ti sadica si mi raja,
Si spomladi večne znak!

F. Smid.

Razgled po svetu.

Rim. V skrivnem konzistoriju 13. grudna tožijo sv. Oče, da sovražna borba zoper sv. Cerkev je od dne do dne hujši, kar se kaže zlasti na Laškem. Terdovratna zagrizenost sovražnikov, ki papeža obdajajo, poskuša na različen način svoj namen doseči, zdaj očitno in osorno, zdaj skrivaje in dozdevno pohlevno. Potem se sv. Oče ozirajo na ostudnosti, ki so jih ti sovražniki počenjali mesca oktobra, ko so očitno zahtevali, da naj se vsaktera sovražljivost počenja zoper rimskega papeža, češ, da je sovražnik Italije. Zoperna jim je bila namreč tako velika množica romarjev, ki je prišla iz Francoskega sv. Očeta počastit in brez vse mére so razlijali žolc in jezo, ki so jo v sercu kuhali, in so romarje žalili in preganjali z naj geršimi besedami in djanjem, kar koli so mogli. Dalje so s pisanjem in govorjenjem hujskali vso Italijo ter šuntali, da naj se z namestnikom Jezusa Kristusa v Rimu bolj terdo dela in se mu

ne dopusti več pravice, razun kolikor je ima vsak privatni človek po (znanih novih, Cerkvi in duhovstvu sovražljivih) postavah. To pa še ne bode za dosti, ker sej sami priznajo, da papeštvo samo hočejo zatreti (tedaj pravi „antikristi!“)

Drugi del zagrizencev ne dela tako očitno, hlinijo namreč zmernost, delajo lisičje; kadar pa je prašanje za resnico, pokažejo očitno, da sami ravno to hočejo, kakor uni očitni sovražniki. Zakaj pa ne kroté očitnih napadnikov kerščanskega imena, ko bi vender to lahko storili, in napade s silo odvernili? Hujše pa je še to, ker papeža stavijo pred ljudstvo, kakor nevarnega za Italijo in tako v ljudeh kljubovanje in sovrašstvo poojstrujejo; z vsim kažejo, da jim ni nič zato, da katoliška reč škodo terpi. Ti sovražniki sicer pravijo, da papeževo oblast spoštujejo; toda ravno to od Boga papežu dodeljeno oblast vtesnujejo, ker med vsim narbolj na to tišé, da bi Cerkev deržavi podvergli. Enako oznanujejo, da pristop k papežu iz vsih delov svetá zarad počesčevanja je slehernemu dopuščen in varen; kako pa se godi, je znano. In ko se že pri dozdevnem miru tako godí, česa se je še le bati za osebo sv. Očeta, ako bi vstalo kako rogovilstvo, zlasti o kakem vojskinem sumu!

Dalje dokazujejo, da poslednje sovražno počenjanjs še posebno razodeva namen skrivnih svojstev, da bi kerščansko ime, ako bi bilo mogoče, z zemlje potrebili, in ta čas se jim posebno vgoden zdi, ker se jim pri njihovem hudobnem počenjanji noben zadržek ne stavi.

Poslednjič sv. Oče naznanjajo kardinalom, kako so njih želje, da naj bi to pomislili tisti, ki so na čelu kraljestev in deržav, ker ne le veri, ampak še posebej deržavam v korist bi bilo, da se brezbožnosti in razuzdanosti pot pregradí. Zakaj kjer brezbožnost gospoduje, tam se glavna podslomba deržave maje, in ta podslomba v prid deržavam je vera in čednost. Zato naj katoličani po vsih krajih pomislijo, kaj vse se počenja zoper kerščanstvo: in torej naj v edinosti z Njimi nasprotujejo prederznosti in malopridnosti ter naj zlobi stanovitnost nasproti stavijo v zaupanji na Boga in njegovo dobroto in mogočnost. —

Poslednjič so med kardinale vzeli dva zaslužna moža, ki sta: Alojzij Ruffo Scilla, titularni nadškof in predstojnik papeževe hiše, in pa Alojzij Scipiacci, titularni škof, tajnik sv. sovéta itd.

Rim. Pisanju avstrijskih škofov v Rimu posebno znamenitost pripisujejo, zlasti temu, kar pišejo škofje o šolah. „Moniteur de Rom“ pravi, da stanje v parlamentu je sicer zdaj še malo vgodno šolski zadevi, vender škofje ne jenjajo poganjati se za pravico sv. Cerkve oziroma na šolo, ker to je posvečena, zaterjena pravica. Cerkev se ne borí proti pravicam deržave; zakaj bi deržava ne jenjala, neprenehoma vtesnovati Cerkvi njenih pravic? Vspéh prej ali pozneje je gotov, piše omenjeni časnik.

V Frankobrodu je umerl preslavni zgodovinar prelat Janssen. Ta glasoviti mož je bil rojen 10. aprila 1829 v Xanten-u ob spodnjem Renu, ter je bil že blizo 63. leta. Po mnogih studijah v slovečih mestih je bil l. 1860 pristopil v duhovski stan, in l. 1880 je postal papežev prelat in apostoljski protonotar. Bil je zgodovinar pervega reda; čez vse znamenita je njegova „Zgodovina nemškega naroda“ do 7. zvezka; škoda, da ni dokončana. Odkrival je med

drugim velike zmote in neresničnosti oziroma Lutra in protestanstva v prid katoliške vere. Bog mu daj večni pokoj!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec januarij (prosinec).

a) Glavni namen:

Spoštljivost pred neizmernim veličastvom Božjim.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

„Človek je ustvarjen, da Boga svojega Gospoda hvali, časti, mu služi in tako svojo dušo reši.“ Te besede je postavil sv. Ignacij Lojolan na prvo mesto v svojih duhovnih vajah za podlago in temeljni stavek vsega.

Pervo, kar stori razumno bitje, ko se zavé in spozná, kakošen da je njegov prihod in začetek na svetu, mora biti to, da hvaležno in ponižno časti svojega začetnika in stvarnika, mora biti izraz spoštovanja in pokorščine do njegovega neizmernega veličastva, do Njega, ki je sam od sebe, neizogibno potreben, brez konca in brez začetka; po katerem, za katerega in po čegar volji je vse drugo in tudi mora biti vse, karkoli je. To spozná že tako trdno naravna pamet, ta resnica je tako globoko in očitno v človeško serce vsajena, da ima že paganski modrijan Aristotel človeka za čutno, pametno in bogaboječe bitje, to je za bitje, ki je zmožno spoznati, svoj in vseh reči skrajni začetek in vzrok, najvišje bitje, in se zavé tudi dolžnosti, da ga mora tudi primerno častiti. To je ona bogaboječnost, o kateri je pisano, strah božji je začetek modrosti, to je začetek človeka vrednega življenja; to je oni strah božji, za katerega prosimo, če prosimo zanj kot za dar sv. Duha, da bi naša serca ž njim napolnil. Ta strah Gospodov spremeni človeka v tempelj božji, da mu pokaže njegov razum v pametnem spoznanju Boga podobo Najvišjega, da ga njegova volja z vso spoštljivostjo (časti) moli, da je njegovo življenje službi božjo posvečeno v ponižnosti, pokorščini in spolnjevanju zapovedi.

Nasprotno pa je začetek napuha človekovega to, da od Boga odpade, s tem da zapusti serce njegovo Boga, ki ga je ustvaril. Napuh je začetek vseh pregreh; kdor se mu vda, napolni ga s prekletstvom in slednjič ga pogubi. (Ekl. 10). Kolikor globokeje človek odpada od Boga, tem bolj gotovo postane človek pregrešen, otrok pogubljenja, nasprotovavec, ki se upira vsemu, kar je božjega in molitve vrednega, tako da postavlja v tempelj božji samega sebe kot malika in misli, da je Bogu enak. In slednjič pravi potem neumnež v svojem sercu: Ni Boga; ko je v časti, tega ne razume, temuč je enak nespametni živini in je kakor njih ena: ali se pa celo brezbožnik in tajivec Boga poniža še pod nespametno žival. Kar namreč živali zaradi naravne nepopolnosti manjka, tega se sam prostovoljno oropa, spoznanja in ljubezni Božje, strahú božjega in pobožnosti; in se pregreši v tem, česar žival ni zmožna, v bogokletstvu, sovraštvu do Boga in v brezbožtvu. In konec? Z dihom svojih ust bo Gospod Jezus takega hudobneža nморil in pokončal v blišču svojega prihoda.

In kakor se godi s posameznimi tako tudi z večimi. Zaradi napuha je Gospod zaveze hudobnih razglasil

za nepoštene in jih popolnoma pokončuje. On preverne prestole ošabnih vladarjev in postavi ponižne na njih mesto. On usuši korenine ošabnih rodov in zasadi ponižne mesto njih. Ljudje, ki se Boga boje, so v časti; sramota pa pride nad one, ki zapovedi Gospodove prelomijo. To so spoznali tudi stari pagani in niso človeške družbe ustanoviti in ohraniti hoteli brez strahú božjega, to se jim je zdelo toliko, kakor mesto v zraku zidati hoteti in zidovje staviti brez temeljna, na katerem bi trdno stalo. Spoštovanje starišev, ki združuje družine, pokorščina nasproti postavam, brez katere država nima obstanka, vse to izhaja iz strahu božjega. Tako pa ne mislijo novi brezverci. Ko so pred sto leti v francoski revoluciji zavladali, so hitro vlado božjo odstranili, in kolikor jim je bilo mogoče, njegovo kraljestvo razdejali. Pa njih slava ni ostala dolgo, kajti kmalu so sprevidili da je nemogoče, človeka brez Boga voditi in vladati in zato so zopet sklenili, da se mora najvišje bitje — Bog — pripoznati, pač dovolj smešno in bogokletno, kakor da bi bilo namreč treba to svetu šele kakor kako novost naznanjati, ali pa kakor da bi imeli ljudje odločevati, kaj da je človek Bogu dolžan, kaj da mu je verovati, spoznati in pripoznati. Tako so ti širokoustneži, ki so tako glasno oznanovali človeško pravo, najsvetejše pravice ljudi z nogami teptali.

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

1. Novo leto 1892. Obrezovanje Gospodovo. Ta in vsak dan meseca vse naznanjene, pa še ne zaznamovane, ali nenadne zadeve. Zaupanje v božje Serce v skušnjavah novega leta.

2. S. Adelhard. Lakota na Ruskem. Najpotrebnejše zadeve prisilcev. Smertno bolni.

3. S. Genovefa. Francosko. Po-pešitelji molitvenega apostoljstva. Poterpljenje in vdanost v voljo božjo v prav težavnem položaju življenja. Poboljšanje spridenih otrok.

4. S. Tit. Hudo skušani misijoni v Kini in Tonkingu. Več takih, ki so brez sveta in pomoči. Pomoč zoper hude skušnjave in neumne naklepe.

5. S. Edvard. Dejanska pomoč revežem v hudi zimski tiski. S skerbmi obložene vdove in nepreskerbljeni otroci. Važne volitve.

6. Ss. trije Kralji. Pagani in novi brezverci. Bogati sadovi posvetovanj avstrijskih škofov. Katoliki v tujini.

7. S. Valentin. Škofje in duhovska semenišča. „Duhovni in obhajanci.“ Zimska zdravišča Dušni blagor otrok mešanih zakonov.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na Milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverní od naše dežele poboje, umore in samomore odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Slaboten deček na nogah za pomoč. — Oseba v nek poseben namen. — Oseba v vel. dušnih potrebah.

Zahvale.

Tisučkrat hvala Bogu in ljubim svetnikom! za ljubo zdravje moje sestre, ki je bila skor poldrugo leto bolna v glavi; zdravniki so bili obupali. Mi pa ne; obrnili smo se k Mariji, sv. Jožefu,

sv. Antona, sv. Frančiška, sv. Katarine, sv. Kozma in Damjana sprosil smo zdravje. Resnično je: „kdor prosi, prejme.“

M. P.

Pojdite k Jožefu! Tako nam kličejo bukvice „Vijolice sv. Jožefa,“ ktere so Njemu v čast zložene. Toraj, smo mi pa tudi ubogali ta klic, in nismo se goljufali. Kajti izvolili smo si njega za svojega oskerbnika in očeta, ter smo, v njegove roke vsonešo skerb in vse naše početje izročili. In glejte; kako zdatno nam je pomagal skozi celo leto. In enkrat v neki veliki sili smo Njegovo veliko pomoč še posebej občutili. Res, tudi mi moramo zaklicati s sv. Terezijo: Še nikoli, o sv. Jožef! te nismo prosili za pomoč, da bi ti nas ne bil uslišal. Toraj tisočero zahvalo Ti tukaj izrekamo, o veliki očak, in gotovi pomočnik v vsih stiskah in potrebah, in se ti še nadalje v tvoje mogočno varstvo izročimo! Veim pa, ki ste v kakoršnih koli silah in potrebah zakličemo: Pojdite k Jožefu! Zaupajte na njega; in on vam bode gotovo, gotovo pomagal.

Iz Notranjskega 27/12 91.

A. S.

Listek za raznoterosti.

Pisateljska nesramnost. Kam je zabredlo novodobno liberalstvo, kaže prav jasno med drugim neki „bušman“ v Berlinu, ki se je zaletel celo v 10 božjih zapovedi in meni da niso več za moderni čas. O četrta zapovedi na pr. je tako zinil: „Četrta zapoved v novi nravi ne najde nobenega mesta več; kajti „ljubezen se ne da prisiliti.“ Tedaj vse dolžnosti staršev do otrok, otrok do staršev, podložnih do predstojnikov itd. — so odpravljene! Ali ni za takega cigana norišnica? Pa kaj se če o takem govoriti v prid otrok in staršev, ki Boga samega taji in mu je človeštvo njegov bog; pravi namreč, da prva zapoved naj se glasi: „Služi človeštvu.“

Take filozofe imajo v Berlinu! Vsak sanjar čečká kar se mu ljubi in po svojem kopitu vero dela! (Gl. „Stimmen aus Maria Laach I. zvez. 1892.) Take spake dobivajo v roke tudi „mladi“ družih dežel in to je njih evangelij. Taki pišejo tako imenovane liberalne časnike. Ni čudo, da vedno bridkejši šibe svet zadevajo.

Turnanje. Učitelj dr. Jan. Kniešek v Reichenbergu si je pri turnanji levo roko zlomil, ter so mu jo morali odrezati; vendar je vsled kervnega ostrupljenja umerl, star 35 let.

V pruski Trebnici na Slezkem pa se je učitelj s peresom, v črnilu pomočenim, v perst zbodol, vsled tega se mu je kri zastrupila in je umerl v bolnišnici.

Framasonsko. „Neue Fr. Presse“ je svojim „vernim“ (?) bralcem na nos obesila že plesnjevo lažljivo pravljico, da je bil Pij IX. laškim rogoviležem zoper Avstrijo orožje blagoslovil!

Sultana pustite z mirom! Sultan je vrednika šalivega lista „La Rana (žaba) v Bolonji tožil, ker je sultana smešil. Sodnija je kaznovala vrednika s tremi dnévi zapora in z globo 150 lir. Tudi na Dunaju so bili pred kaj časom vredniki šalivih listov klicani k derž. pravdniku in opominjani, da naj se ogibajo vsakterih napadov na sultana. — Pazite, kateri svojega straži-kažeta za „sultana“ kličete.

Božičnice. V Jozefinu (Poljana št. 18. bode 1. in 6. januarija (prosina) Tombola. Prihodki so

odmenjeni za ubožne otročiče in ostarele posle. Skerbelo se bode za vedrilo gostov.

Dijaška miza. Opravili smo pošteno vse ss. maše na božični dan za blagoserdne dobrotnike naših dijakov, kakor smo bili obljubili. Zato je pa tudi božji blagoslov pokazal — upajmo da tudi v marsikteri hiši. Plačal je minister peneznik od 132 mladencev 223 gld. 10 kr. za mesec listopad, zraven še družih stroškov, in to pošteno po dobroti Božjih in velikodušnih podpornikov. Zdaj je pa zopet mesec grudn, ki še ni povedal, kaj bo zahteval; ne mara, se bo malo merzlo deržal, če tudi mu ni bilo treba ne ledú odveč gruditi in ne samega gaziti — saj v Ljubljani ne. Nekaj bo že mečje, ker skoro vsi dijaki so dijaški mizi slovo dali — saj za tretjino mesca. „Modri“ so ljubeznivemu Detetu Jezusu darov, prinesli in prav veseli mu darovali. Da bi se ozerli tudi na nas in našo mladino in ji naklonili darov, bodemo tudi ss. 3 Kraljev praznik sveto mašo za dijaške dobrotnike opravili. Ako kateri naših prijateljev niso bili o Božiču celoma uslišani, Bog daj, da bo se to doveršilo o ss. 3 Kraljih!

Iz Amerike. Od Rudečega jezera 6. grudna mladi misijonar P. Simon Lampe piše svoji materi prav ljubeznjivo pismo ter pravi med drugim: „Preljuba moja mati!“ Včeraj sem bil 26 lét spolnil. Zahvala Vam za ves trud, ki ste ga imeli z menoj. Zares, prav veliko dobrega mi je ljubi Bog skazal v teh letih. Zl rav sem zmiraj tukaj. Pojutrišnjem, s. t. m., bomo imeli prvič službo Božjo v naši novi cerkvi. Sostavljena je iz hlodov in je malo večji kot je bila stara. — Prečastiti P. Bernard so bili pri nas z g. Romanom Hofmarjem mesca septembra. — Že skorej en mesec imamo hudo zimo. Naše jezezo je zljaj že vse zamerzjeno. — P. Ciril in P. Roman sta v samostanu. — Naš milost. g. škof J. M. Golrik so bili prišli domú iz Evrope pred par tedni; bili so tudi v Rimu pri sv. Očetu... Ljuba mati, jaz se skorej čudim, če premišljujem, kako me je roka Božja vodila od zibelke pa do zdaj. Mislim, da se imam le Vam za vse to zahvaliti. Molite za naše Indijane, da bi prišli v ovčnjak Gospodov... Molite za dobre duhovne v vinogradu Gospodovem... Molimo eden za drugega. Vaša molitev, materna ne bo zaveržena, o nikoli ne!

Novosti. Sv. Alojzij Gonzaga ali: Devetdnevna, oziroma šestnedeljna pobožnost z vsakdanjimi molitvami in nekterimi pesmami. Spisal Janez Smrekar, katehet na ljudskih šolah v Ljubljani. V „Katoliški bukvarni,“ v platno vezane 60 kr., z zlatim obrezom 80 kr. — Devetdnevne so dandanes zelo navadne in z njimi se posebne dobrote po priprošnjah svetnikov od Boga sprosijo; tako tudi 6nedeljska pobožnost k sv. Alojziju, ki naj bi jo vsak mladeneč, vsaka deklica opravila vsaj enkrat na leto, sej zgodi se lahko vsaki čas, ne le ob godu; v ta namen naj bo ta prijazna knjižica Slovincem posebno priporočena, zlasti pa mladini. Namesto malovrednih igrač itd., naj bi starši, odgojitelji, botri in drugi otroke s takimi bukvicami razveselili in jim priporočili, da naj jih pridno rabijo, večkrat opravljajo pobožnosti, ki se v njih nahajajo. Tako bi se mladina bolje odgojala, da bi ne bilo slišati toliko zanikarnosti in pregréh.

Iskreno priporočamo: „Tantum ergo.“ Zložil in založil gosp. Jan. Pogačnik. Op. 5. Prijetni tisk Blaznikov v Ljubljani. To delo priporočamo slovenskim organistom toliko bolj goreče, ker blagodušni

gosp. skladatelj je čisti dohodek odločil „Jeranovi dijaški kuhinji.“*) Cena je 50 kr.

Od ravno tega so tudi: „Stiri himne sv. rožnega venca;“ tekst je od g. J. Bilca. Cena 25 kr. Dobiva se oboje v „Katol. buk.“ v Ljubljani, in v Vipavi pri g. skladatelju.

Naj tukaj pristavimo, kar piše strokovnjak v „Slovcu,“ da to božično darilo se z lahko vestjo priporoča vsakemu kora cerkvenemu. Pet spevov je za mešani zbor, eden za moški, — vse v cerkvenem duhu; prehodi so izvirni in se v tem posebno odlikujejo; sploh so vse Pogačnikove skladbe izvirne, zato je želiti, naj bi on prav pridno skladal in bogatil domačo umetnost.

Naj pristavimo še opazko g. Pogačnika, ki pravi: „Meni so naš prečastiti gospod dekan omenili, kako dobro je, ako se more ubogim dijakom kaj pripomoči.“ zato želim, naj bi si cerkve ljubljanske škofije oskerbele to delo, ki je napravljeno v duhu, kakor zahteva sveta liturgija... Niso težke, da jih le organist ali pevovodja prav razume in rajši malo hitreje tempo določi, pa bojo vedni in nevedni ljudje zadovoljni, ko jih bojo slišali.“

Za tretjerednike so izišle v „Katoliški buk.“ v Ljubljani jako lepe podobice sv. **Frančiška Asiškega** že v tretjem natisu. Na prvi strani je podoba sv. Frančiška, kateri objema križanega Odrešenika po znani originalni podobi slavnega slikarja Murillota.

* Opomnjeno bodi, da tako kakor je tukaj, se mora zaznamovati s celim imenom tudi, ako kdo zapusti v poslednji volji ali sicer odloči kaj za naše dijake, potlej je zanesljivo, da pride nam v reke.

Vr d.

* Prav serčna zahvala p. n. dekanu za blagoserčno pri-ljudnost in blagemu gosp. skladatelju za dobroto!

Vr.

Druga, tretja in četrta stran obsega: 1. **Responzorij „Coelorum candor“** v čast serafskemu očetu. 2. **Vsakanje molitev sv. Frančiška.** 3. **Molitve sv. Frančiška za ljubezen božjo.** 4. **Pet nedelj v čast peterim ranam svetega Frančiška.** 5. **Blagoslov sv. Frančiška.** 6. **Izreki sv. Frančiška.**

100 podobice stane 4 gld. 50 kr.

Tudi molitvenik „Pot v nebesa“ za ude tretjega reda sv. Frančiška izide čez nekaj časa v četrtem popravljenem natisu.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. A. J. 1 gld. (Op. Naročnino oddali.) — U. F. 20 kr. — Č. g. župnik g. Brencce 2 gld. 10 kr. z novoletnim vošilom, da bise v državnem zboru za versko šolo na bolje obrnilo. — Neki učitelj 10 gld. s prošnjo, da bi se pri hožičnici spominjali njega, njegovih učencev in učenk. — Kat. P. 1 gld. — Č. g. Fr. Predjelovski 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Po mlg. proštu iz Novega mesta 3 gld. — Neimen. 1 gld. — M. Gosar 1 gld. — Iz Marijanišča 10 gld. — Gospodič. Antonija Zaveršnik iz Cirknice 2 gld. 40 kr. — Neimenovan 60 kr.

Za „Detoljuba“: Iz Vipave prečast. g. dekan 2 gld. — Č. g. Aus. Jemec 1 gld.

Za afrikansk misijon: Kat. P. 1 gld.

Za Cerkev na Brezji: M. J. 300 gld.

Za ustanovitev stalne in večje rezidence čt. oo. jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorija“ gospodičina T. B. 1 gld.

Darovi. Pod napisom: Tako praznuje „brezdovski kaplanček“ novo leto! so nam izročeni naslednji preblagi darovi: Za dijaško mizo 10 gld. — za Marijanišče 10 gld. — Za Jezuitovski kolegij v Ljubljani 10 gld. — za afrikanske misijone 10 gld. — za misijone na Kitajskem 10 gld. Skupaj 50 gld.

VABILO

k naročevanju na katoliško-cerkveni list

„ZGODNJO DANICO“

Z danšnjim listom je se pričel 45. tečaj našega katoliško-cerkvenega tednika. Prosimo torej vse prijatelje našega lista in sploh verne Slovence, da bi hiteli z naročevanjem, s prav obilnim naročevanjem. List se s tem da razširiti, ako se jih več skupaj naroči, kar je pripravno zlasti po fabrikah in delavnicah. Prav serčna hvala za pretečeno leto vsim gg. pisateljem in naročnikom; prosimo enako še nadalje.

Zdaj pa vsim blagim Slovcem veselo, blago, srečno novo leto!

Naročnina znaša:

Za celo leto po pošti 4 gld. 20 kr.

„ pol „ „ „ 2 „ 20 „

V Ljubljani prejmana za celo leto 3 gld. 60 kr.

„ „ „ pol leta 1 „ 80 „

„ „ „ 1/4 leta — „ 90 „

Za prinašanje na dom se plača 40 kr. na leto. Posamezne številke po 10 kr. Za spremenjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina se po naj cenejši poti poštnih nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna v Ljubljani.“

Vredništvo in založništvo.